

[Aksel Larsen.]

vel på. Sandheden er jo, at de 3 partier til den side i salen også sammen med liberalt centrum ikke har flere stemmer end de 2 partier, der nu har truffet en aftale om skattereformen og om visse andre problemer. Men i øvrigt er det naturligvis flertallet her i folketinget, der må være afgørende, og det har man jo da også erkendt; det med stemmeprocenterne var kun noget, der skulle siges.

Vi får nu påbegyndt den skattereform, dette land trænger til, og denne skattereform bliver — det er enhver klar over — indledningen til en reformperiode i dansk lovgivning, større og mere vidtrækkende end reformerne efter systemskiftet i 1901.

Hilmar Baunsgaard: Når engang historikerne skal til at beskæftige sig med den episode, som i dag når sin foreløbige afgørelse, vil denne episode formentlig også til den tid blive betegnet som momsforliget. Men jeg tror ikke, det vil være de skattemæssige problemer, der vil interessere eftertiden mest. Det vil utvivlsomt blive episodens politiske indhold, der vil interessere eftertiden, og spørgsmålet vil først og fremmest blive: hvad var det, der fik socialdemokratiet til at forlade mulighederne for at opnå en bred tilslutning til det, som man nu gerne selv vil kalde en stor skattereform? Hvad var det, der i sidste øjeblik fik socialdemokratiet til at svinge fra den saglige forhandlingstone til det politiske ultimatum? Eller for at sige det med et Per Hækkerupsk udtryk: hvad var det, der pludselig fik socialdemokratiet til at majorisere?

Vi, der har deltaget i udvalgsarbejdet, ved, at det ikke skyldtes manglende mulighed for et sagligt forlig. Der var ikke større afstand mellem parterne, end at om blot forhandlingsviljen hos socialdemokratiet havde været fastholdt fra fredag aften til lørdag, kunne den brede politiske tilslutning til skattereformen være opnået. Socialdemokratiet ville det ikke sådan, og da der ikke var den store saglige afstand, må det altså være politiske motiver, der ligger bag ved den pludselige ændring. Der må jo være meget stærke motiver, siden socialdemokratiet og statsministeren indlod sig på en handle måde, man ikke selv kan anse for at være rimelig eller korrekt.

Jeg har set referaterne i pressen af den

redegørelse, statsministeren gav det socialdemokratiske hovedbestyrelsesmøde mandag eftermiddag. Referatets rigtighed forudsat har statsministeren givet en redegørelse, hvis manglende forbindelse med det faktiske handlingsforløb savner sit sidestykke. Der blev gennem redegørelsen tegnet et billede, som ligger så langt fra virkeligheden, som tænkes kan. Jeg forstår i og for sig godt, at statsministeren gjorde, som han gjorde i mandags, for skulle jeg karakterisere statsministerens handle måde i de afsluttende forhandlinger mellem de 4 partier, måtte jeg jo ty til den sprogbrug og til de samme udtryksformer, som statsministeren anvendte over for det ærede medlem hr. Aksel Larsen før valget, og så løber man som bekendt en risiko for at nærme sig grænsen for det, som folketingets forretningsorden tillader.

Det ærede medlem hr. Peter Nielsen sagde: der er jo ikke noget borgerligt alternativ til regeringens skatteforslag. Åh nej, hr. Peter Nielsen må kalde det, hvad han vil; der er i hvert fald et radikalt alternativ. Det ærede medlem hr. Peter Nielsen siger: vi har snakket skattereform i 15 år uden at få det, hvorfor? Jeg tror, det ærede medlem skal prøve at sammenligne det, man nu kalder socialdemokratiets skattereform, med det, man havde mod til at fortælle vælgerne før valget, så finder han selv en del af forklaringen og en del af svaret på sit spørgsmål.

Det ærede medlem hr. Aksel Larsen siger nu, at ingen af de andre 3 partier, heller ikke det radikale venstre, vil afskaffe skattefradragreglen. Man kunne spørge sig selv: hvor ved han det fra? Mig bekendt er det spørgsmål ikke til afgørelse i dag, det er end ikke til afgørelse i forbindelse med udvalget her, men han ved, at det radikale venstre har fastholdt sin indstilling gennem hele udvalgsarbejdet.

Men nu vel, nu ser man altså for første gang det socialistiske mindretal i befolkningen manifestere sit flertal i folketinget. Det har man selvsagt sin frie ret til at gøre, men alligevel må det beklages, at man har fundet det rigtigt at gennemføre en så stor lovgivning, som der her er tale om, med så spinkel en majoritet.

Det skyldes som sagt ikke, at der ikke var villighed til at tage et medansvar hos